

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. IV. Fons tristitiæ salientis incor Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

natur est iustitia, qui, quod minatur, exequetur, est Potentia; hic dicit filiis mortis, Filius Dei, qui tristis est usque ad mortem: *Nisi pœnitentiam habueritis, omnes simul peribitis.* Post tale tonitru adhuc dormis? necdum evigilas? O tristissime Jesu, ego, ego ille sum, qui ex corde tuo extorsi tot gemitus: ego qui expressi ex ore lamenta, ego qui eliciui ex oculis tuis lachrymas. Sed & idem abstergam omnem lachrymam ab oculis tuis. Scio, quia *gaudium tibi est super uno peccatore pœnitentiam agente.* Peccator sum, fateor, peccavi in caelum, & coram te. Pœnitet, me odisse Patrem, deseruisse Dominum, offendisse DEUM. Non ergo sit amplius tristis anima tua usque ad mortem, sed tristitia tua vertatur in gaudium; quia gaudium tibi est super uno peccatore pœnitentiam agente, & gaudium illud nunquam tollam à te, quia nunquam offenderis à me.

Luc. 13.

Luc. 15. 6

Ibid.

§. IV.

Fons tristitia salientis in cor Christi.

HÆc Christi tristitia fuit vehementior, & ferocior, quam fuerat, vel esse poterat, secundum communem DEI potentiam. Primum ex parte objecti materialis: quia Christus doluit de peccatis omnibus hominum omnium simul sibi repræsentatis, & velut in unum acervum conflatis; & modo intelligendi absolutissimo, & perfectissimo perceptis, ac expensis. 2. Ex parte objecti formalis; quia nemo unquam sic cognovit, sive Majestatem DEI offensi; sive, qua offenditur, malitiam peccati, 3. Ex modo cognitionis; quia nemo tam perspicuè, distinctè, tantaque animi seu attentione, seu contentione, singula quæ ad testandum peccatum possunt permovere, confi-

deravit. 4. Ex parte principii; quia nemo tanta charitate DEUM dilexit, aut etiam colere, divinumque jus inviolatum servare studuit. Quanto autem impensius aliquem diligimus, tanto acerbius de ejus malo tristamur. Unus Christus, homo DEUS, amore condigno, hoc est infinito, DEUM prosequabatur. Igitur necesse fuit, ut ipse de peccatis hominum, per quæ infinita, certo modo, DEO irrogatur injuria, infinite quasi & ad mortem usque tristaretur. Quapropter permittebat sibi proponi, & velut in patentissimo theatro palam menti suæ exponi mala omnia sive præterita, sive præsentia, sive futura. I. Præterita; quia respiciebat immensam illam hominum multitudinem, qui à mundo condito, usque ad illam horam, ô dolor! æternum perierant, & in illo fumoso tartarorum barathro intolerabilibus cruciatibus torquebantur. Itaque vastissima illa inferorum vorago, quasi sub pedibus ejus patefacta, hiabat, ibique percipiebat horrendos illorum è mediis tormentis ululatus, blasphemias in DEUM querelas, ac plena desperationis lamenta. O quanta & quam ferox erat hæc tristitia Christo, singulas animas sic amanti, ut pro qualibet promptissimus fuerit pati ea omnia, quæ passus est pro omnibus; ac simul consideranti, omnes illas animas potuisse beneficio sui sanguinis pœnis exemptas, æterna gloria donari! nonne post interitum, æternamque tot animarum mortem, meritò erat Christi anima tristis usque ad mortem? A præteritis oculos contorquebat ad præsentia; hic iterum tragica, funestaque proponebatur scena. Percipiebat mundi statum præsentem in præsentissimo æterni exitii periculo; utpote quæ cognoverat, tam fœda, ac tetra ignorantia

Mundi
status
miserri-
mus cū
Christo
patere-
tur.

rantia

rantia nocte circumfusum, tam abominanda scelerum colluvie, tam deploranda errorum caligine involutum, ut paucissimi, hoc est, soli Judæi, DEUM agnoscerent, & inter illos vix ulli cognoscerent, aut saltem cognitū, ut par erat, colerent: sic ut verè dici potuerit de illo tunc nunquam satis deplorando statu mundi, illud regii Vatis, *Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.* Nec minus vere illud Innocentii Pontificis, *Tota vita mortalium, plena est peccatis mortalibus.* Jerosolyma urbs illa perfecti decoris, quæ verè ut domina gentium, omnibus præcallebat nationibus, omnium nationum scatebat erroribus. Teterrimam ejus faciem vide quibus exprimat lineamentis D. 1.

Chrysologus: *Jerusalem varia se contaminatione perfuderat; sacerdotes profanaverant sancta, & peccata vendentes, in questum, veniam, pietatemq, converterant: Scriba doctrinam cœlestem, scientiam salutarem, vitale magisterium, in seivum sensum, in perfidia lapsum, in letale vaniloquium commutarant. Hinc est quod Christum nolunt nasci, vivere timent: quia noverant se mox ignominia dandos, tradendos opprobriis, ejiciendos templo, privandos sacerdotio, oblationum munere vacuandos.* Hinc Christus præfagus omnium, quæ mox passurus esset à populo sibi tam dilecto, & præ omnibus electo: videns se à cœlo, à terra, ab Angelis, ab hominibus, à Patre, à Matre, à discipulis, ab omnibus desertū, mœstissimo ad discipulos vultu converso, *tristis est, ait, anima mea usq, ad mortem.* Omnes nunc cōspirantibus studiis in perniciem meam conjurabunt, concurrent ad me affligendum reges, judices, gubernatores, summi Pontifices, Scribæ, Pharisei, Aulici, milites, gentiles, Judæi: hinc *tristis est anima mea.* Rex Herodes, & curia ejus subfannabunt me, Judex Pilatus condem-

Ps. 13. 2.

De contempta mundi.

Jer. Thr.

1.

Ser. 158.

nabit, Annas, & Caiphas, Summi Sacerdotes, reprobabunt, Scribæ, & Pharifæi accusabunt, milites comprehendent, carnifices flagellabunt, & cruci affigent, unus Apostolorum me tradet, alter negabit, omnes me deserent. *Tristis est anima mea.* Hoc caput configetur spinis, evellentur capilli, genæ a lapis percutientur, brachia luxabuntur, manus & pedes terebrabuntur clavis, dorsū, totumq; corpus vulneribus conficietur. *Tristis est anima mea.* O qui tum dolores animi! at saltem qui post ejus mortem futuri sunt homines, si salutem consequantur. Sed illud multò maximè dolorem ejus accumulabat, quod præfagiret tot, ac tam enormia patranda olim scelera, & quod sequitur, tot perituros, perinde ac si non fuisset passus: quin etiam vel ideò peccaturos omnes gravius, quò ipse tulisset graviora. Hæc omnia simul conglobata, præterita, præsentia, futura, sic animam ejus tristissimam omnibus machinis, totis viribus tantoq; impetu adoriebantur, ut præ vastissimi doloris vehementia, ac mole, quæ toto pondere in eū incumberebat, vivere nequivisset, nisi virtus aliqua, humanâ major, vitam sustentâisset. Et tu auctor tantæ tristitiæ illi, qui est gaudium universæ terræ, & lætitia totius cœli, non tantum non es tristis usque ad mortem, sed nec usq; ad fletum. Quid dico; es lætus usque ad risum; imò audes gloriari in malitia, & jactare illa verba, quæ impius ille, *Peccavi, & quid accidit mihi triste?* itane verò? an ergo quidquam fingi potest tristius peccatori, quàm peccasse? exutus es DEI gratiâ; quod cum dico jam tibi accidisse omnia, quæ timeri possunt tristia, Audi, quid tibi acciderit triste; & ad audita tinnient tibi binæ aures, si quæ in te supersit fides. Peccâsti, ergò jam amisisti jus ad cœlum,

Eccl. 5.
4.

Peccati
damna.

lum, spoliatus es omnibus præsiidiis ad regnum
 cæli, virtutibus, meritis, suffragiis Ecclesiæ, com-
 munionem Sanctorum, tutela Angelorum, prote-
 ctione DEI. Peccasti, ergo jam accidit tibi tan-
 tum mali, ut licet omnes, quotquot unquam fue-
 runt, vel erunt tyranni, omnia, quæ ingeniosa in
 pœnas crudelitas posset excogitare tormenta, tibi
 infligerent: licet omnes omnium sæculorum
 homines in tuam perniciem conjurarent; licet
 apertis inferorum repagulis omnes egrederentur
 dæmones, ut te conjunctis viribus invaderent, di-
 scerperent, dilaniarent: licet tu unus deberes in
 corpore, & anima sustinere omnes eorum, qui
 tartari addicti sunt pœnis, cruciatus: omnia hæc
 mala jam recensita, & innumera alia, quæ fingi
 possent, non sunt comparanda cum malo illo
 quod tibi accidit, dū vel unicum mortale commi-
 sisti delictum: audes dicere, Peccavi, quid mihi ac-
 cidit tristes? Peccasti? ergo festina, curre ad illos qui
 habent potestatem remittendi peccata. Peccasti?
Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi. Peccasti? ec-
 ce illum qui venit vocare peccatores. O Domine,
 propter animam meam tristis est anima tua. Ego
 illius tristitiæ auctor, quia legis tuæ prævaricator:
 ego igitur servus peccati, reus mortis, filius iræ,
 hæres gehennæ, opprobrium terræ, odium cœli,
 plenus amaritudine, perfusus lachrymis, suspi-
 rans corde, percutio pectus meum ejulans, *Tristis
 est anima mea usque ad mortem, quia anima mea ap-
 propinquavit usque ad portas mortis.*

§. V.

Avellitur à Discipulis.

ET ipse avulsus est ab eis, quantum jaetus est lapidis.
 Luc. 22. 41. Ecce hic novam novi doloris ma-
 teriam.

B 4

teriam.

10.1. 29.

Matth. 9

13.